

רע"פ 5205/15 - מארון טנוס נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 5205/15

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: מארון טנוס

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 24.6.2015, בעפ"ג 28420-04-15, שניתן על-ידי כב' השופטים: ד' ברלינר - נשיאה; ג' קרא - סג"נ; ו-א' נחליאלי-חיאט

בשם המבקש: עו"ד אלבר נחאס

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטים: ד' ברלינר - נשיאה; ג' קרא - סג"נ; ו-א' נחליאלי-חיאט), בעפ"ג 35999-04-15 ועפ"ג 28420-04-15, מיום 24.6.2015, בגדרו התקבל ערעורה של המשיבה ונדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופט ע' דרויאן), בת"פ 38299-03-12, מיום 8.3.2015.

2. בד בבד עם הבקשה לרשות ערעור, הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר לריצוי בפועל, אשר הושת על המבקש, עד להחלטה בבקשה לרשות ערעור. בהחלטתי מיום 28.7.2015, נעתרתי לבקשה והוריתי על עיכוב ביצוע העונש.

רקע והליכים קודמים

3. ביום 12.3.2012, הוגש לבית משפט השלום בתל אביב-יפו כתב אישום נגד המבקש, המייחס לו שתי עבירות של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. מעובדות כתב האישום עולה, כי בשנת 2008, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, נסעה מ' (להלן: המתלוננת) באוטובוס מכיוון שכונת בת גלים לשכונת נווה שאנן בעיר חיפה. בשלב מסוים בנסיעה, כך נטען, התיישב המבקש לצידה של המתלוננת והחל להיצמד אליה. בתגובה, הסיטה המתלוננת את גופה לכיוון החלון. או-אז, כך על-פי כתב האישום, נגע המבקש בחלקו הפנימי של ירכה של המתלוננת, באיזור המפשעה, ללא הסכמתה. בחלוף כשנתיים, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בחודש יולי 2010, נסעה המתלוננת ברכבת מכיוון רחובות לכיוון תל אביב. בסמוך לתחנת רכבת "השלום" בתל אביב, התיישב המבקש לצידה של המתלוננת, ונגע, ללא הסכמתה, בחלק הפנימי של ירכה באיזור המפשעה. בתגובה, קראה המתלוננת לעבר המבקש "זה שוב אתה", והמבקש קם ממקום מושבו ונמלט בין קרונות הרכבת.

4. ביום 19.3.2014, לאחר ניהול משפט הוכחות, הרשיע בית משפט השלום את המבקש בשתי העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

5. בבואו לקבוע את מתחם הענישה ההולם למעשיו של המבקש, עמד בית משפט השלום על הערכים המוגנים אשר נפגעו במעשים אלו, והם "ההגנה על שלמות גופו, צנעת פרטיותו וכבודו של אדם, כולן זכויות יסוד מוגנות". חומרה יתרה במעשיו של המבקש, מצא בית משפט השלום בכך שהם בוצעו במערכות להסעת המונים בפרט, ובמקומות ציבוריים הומי אדם בכלל, בהם קל יותר לעבירין להיטמע תחת מעטה האנונימיות. בהמשך, נתן בית משפט השלום את דעתו לתכנון המוקדם מבחינתו של המבקש, אשר כלל בחירת "אישה שתתאים למימוש תשוקותיו". על רקע הדברים האלו, קבע בית משפט השלום כי מתחם הענישה, בגין כל עבירה בנפרד, נע בין מאסר מותנה לבין 6 חודשי מאסר, אשר יכול שירוצו על דרך של עבודות שירות. לצורך קביעת עונשו של המבקש בתוך המתחם, שקל בית משפט השלום לקולת העונש את השיקולים הבאים: הפגיעה הצפויה במבקש, שזה לו מאסרו הראשון מאחורי סורג ובריח; הפגיעה הצפויה במשפחתו של המבקש; וחלוף הזמן מאז האירוע הראשון (אשר, במהלך משפט ההוכחות התברר כי ארע בשנת 2006, ולא בשנת 2008, כנטען בכתב האישום). לצד זאת, זקף בית משפט השלום לחובת המבקש את עברו הפלילי המכביד, הכולל מספר הרשעות קודמות בגין מעשים מגונים. לכך יש להוסיף, כך נקבע, אירועים דומים, "עשרות במספר", עליהם סיפר המבקש למרכז להערכת מסוכנות, ובגיןם הוא לא הורשע. בית משפט השלום ציין, בהקשר זה, כי המבקש סובל מסטייה מינית מסוג "התחככות" (Frotterism). בסופו של יום, דן בית משפט השלום את המבקש ל-7 חודשי מאסר לריצוי בפועל. עוד הושת על המבקש 10 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור, במשך 3 שנים, כל עבירת מין מכל סוג שהוא; ופיצוי כספי למתלוננת, בסך 10,000 ₪.

6. ביום 19.4.2015 הגיש המבקש ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו על חומרת העונש אשר הושת עליו, וביום עמוד 2

21.4.2015 הגישה המשיבה ערעור שכנגד על קולת העונש. לאחר שהאזין לטענות הצדדים, החליט בית המשפט המחוזי לקבל את ערעור המשיבה להחמרה בעונש, והטיל על המבקש 6 חודשי מאסר בגין כל עבירה בנפרד, לריצוי במצטבר, ובסך הכל 12 חודשי מאסר בפועל (במקום 7 חודשים). בית המשפט המחוזי ציין, כי "נראה לנו כי אין נסיבה לחומרה שאיננה מתקיימת במקרה הנוכחי", באשר "האירוע הנוכחי מצטרף למספר הרשעות קודמות של [המבקש] בתחום זה, כאשר המעשים חוזרים על עצמם בדיוק כמעט קליני". בהתייחס לתסקיר שירות המבחן בעניינו של המבקש, קבע בית המשפט המחוזי כי "מדובר בתמונה שאיננה מעודדת", שכן המבקש סובל מסטייה מינית, אך הוא מסרב להתמיד בטיפול לו הוא זקוק. מסקנה זו נובעת, כך נקבע, גם מחוות דעת מטעם המרכז להערכת מסוכנות, אשר ממנה עולה כי למבקש "מסוכנות מינית גבוהה".

הבקשה לרשות ערעור

7. בבקשה שלפניי, טען המבקש כי לנוכח הפער בתוצאה בין שתי הערכאות הקודמות, מדובר, הלכה למעשה, ב"ערעור ראשון". לטענת המבקש, בית המשפט המחוזי "התעלם מן העובדה [שהמבקש] החל מאז חודש אוגוסט 2014 בטיפול ממשי ואינטנסיבי", וכי לראשונה גם משפחתו מעורבת בטיפול. על רקע זה, סבור המבקש, כי מאסרו בפועל עלול לקטוע את ההליך השיקומי בעיצומו הוא מצוי, ואף להחמיר את מצבו. המבקש הצביע, בהקשר זה, על המלצת שירות המבחן, לפיה "הפתרון אינו מאחורי סורג ובריא". ביתר שאת אמורים הדברים, כך לגישתו של המבקש, לאור נסיבותיו האישיות, כאשר המבקש בעצמו הינו "קורבן לתקיפה מינית אליה נחשף בילדותו".

דיון והכרעה

8. הלכה מושרשת היא, כי בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תתקבל במשורה, ובמקרים חריגים המעוררים שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית עקרונית, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים לבקשה, או כאשר קיים חשש כי נגרם למבקש עיוות דין חמור או אי-צדק של ממש (רע"פ 5177/15 פרץ נ' בטיטו (4.8.2015); רע"פ 3319/15 שקיראת נ' יו"ר הועדה המקומית לתכנון ולבניה, ירושלים (20.7.2015); רע"פ 4987/15 סלפוצ'ניק נ' מדינת ישראל (19.7.2015)). לאחר שבחנתי את הבקשה שלפניי, כמו גם את צרופותיה, נחה דעתי כי היא אינה נמנית על אותם מקרים חריגים המצדיקים רשות ערעור, ומשכך יש לדחותה.

אציין, כי עניינה של הבקשה שלפניי בחומרת העונש שהושת על המבקש, וכבר נקבע, לא אחת, כי טעם זה אינו מצדיק מתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים בהם העונש שהושת על המבקש חורג בצורה קיצונית ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת לעבירות דומות (רע"פ 3998/15 פלוני נ' מדינת ישראל (28.6.2015); רע"פ 3503/15 ג'וזף נ' מדינת ישראל (28.6.2015); רע"פ 3463/15 קוטוב נ' מדינת ישראל (21.5.2015)). סבורני, כי העונש שנגזר על המבקש אינו סוטה, כהוא זה, ממדיניות הענישה, ובוודאי שאין מדובר בסטייה קיצונית ממדינות זו. ואדגיש עוד, כי אין נפקא מינה, בעניין זה, לפער הענישה בין שתי הערכאות (רע"פ 1158/15 פלוני נ' מדינת ישראל (23.2.2015)).

למבקש עבר פלילי בעבירות של מעשים מגונים, הכולל הרשעות למכביר, ולנוכח דבריו של המבקש עצמו, מדובר ב"קצה הקרחון". המבקש לא הורתע בעקבות ההרשעות הקודמות, הגם שבמסגרתן הוטלו עליו עונשי מאסר מותנים ואף עונש של עבודות שירות. בשל טעמים אלו, דומה כי מסוכנותו הרבה של המבקש להישנות המעשים בהם הורשע מדברת בעד עצמה.

9. אשר לטענת המבקש, לפיה מאסרו, בשלב זה, עשוי לקטוע הליך שיקומי בעיצומו הוא מצוי, יש להזכיר את שציינתי ברע"פ 4218/15 אמסלם נ' מדינת ישראל (18.6.2015):

"אמת נכון הדבר, כי האינטרס שעניינו שיקומו של הנאשם, איננו אינטרס אישי של אותו נאשם בלבד, אלא שמדובר באינטרס חברתי כולל, לשקם את מי שסרו מדרכם, ולהחזירם לדרך המוטב. יחד עם זאת, יש לזכור, כי אינטרס זה מונח לצד יתר שיקולי הענישה העומדים על הפרק, בעת שנגזר עונשו של הנאשם" (ראו גם: רע"פ 3463/15 קוטוב נ' מדינת ישראל (21.5.2015); רע"פ 1625/15 פלונית נ' פלונית (19.4.2015)).

במקרה דנא, נהנה המבקש, פעם אחר פעם, מענישה מקלה על רקע האינטרס השיקומי האמור לעיל. חרף זאת, המבקש לא השכיל להתמיד בטיפולים השונים שהוצעו לו, ובחר לשוב לסורו. לפיכך, בשלב זה, אין המבקש יכול להיבנות מן הטענה כי האינטרס השיקומי מצדיק הקלה בעונשו.

עם זאת, יש לקוות כי המבקש ישתלב בתהליך שיקומי, שלו הוא זקוק, במהלך ריצוי עונש המאסר ולאחריו.

10. אשר על כן, דין הבקשה לרשות ערעור להידחות.

לפיכך, החלטתי מיום 28.7.2015, בנוגע לעיכוב ביצוע עונש המאסר לריצוי בפועל, אשר הוטל על המבקש, מתבטלת בזאת. המבקש יתייצב לריצוי עונש המאסר בימ"ר ניצן, ביום 30.8.2015, עד השעה 09:00, או על-פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את כניסתו למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, כ"ד באב התשע"ה (9.8.2015).

ש ו פ ט